

BIBLIOTECA FAGES DE CLIMENT

FIGUERES

Curs 2022/23

AL FINAL LES VISIONS

LLÀTZER GARCIA

**Dimecres, 31
de maig a les
7 de la tarda**

Coordina:
Magda Bosc i
Rocamora

Figueres Cultura

Joan Marmaneu i Pujol

(Figueres, 1994)

D'on sorgeix la primera guspira teatral per a tu?

Crec fervorosament que jo ja tenia una llavor plantada dins meu, sense ser-ne conscient.

La meva besàvia materna, amb qui vaig tenir la sort de poder compartir molts i molts anys de vida, m'explicava històries de com havia fet teatre de petita.

La seva filla, la meva àvia Maria Àngels Aupí, també havia fet teatre molts anys amb l'Agrupación Teatral Arlequín. Jo de molt petit havia conegut a l'Eduard Bartolí, i encara me'n recordo de les coses que m'explicava. La meva àvia ho guarda tot, i sempre m'ensenya les fotos d'aquells moments, els articles i les crítiques de les seves obres de teatre.

El meu avi patern, en Joan Marmaneu, també havia participat en diferents actes culturals de la ciutat de Figueres.

Per molt que els meus pares no hagin pujat mai als escenaris, en excepció de la meva mare que també va fer Els Pastorets amb mi i amb la meva germana molts anys, tots sempre han estat molt curiosos culturalment parlant.

Recordo anar molt sovint al Teatre Jardí a veure les obres que s'hi programaven, acompanyat sobretot de la meva mare i la meva àvia i també anant a veure moltes obres de La Funcional Teatre (encara recordo les posades en escena de La Soga, Els cecs, Hotel Sorrento...)

La meva mare va ser qui em va apuntar a classes de teatre quan jo era petit, quan tenia uns 7-8 anys.

Crec que no li he dit mai a la meua mare, però recordo amb especial emoció el moment en què, tot dinant, em va dir si volia apuntar-me a fer teatre. Jo me'n vaig anar corrents a tancar-me al lavabo i vaig començar a fantasiejar en aquella idea, imaginant-me fent l'escena del balcó de Romeu i Julieta i actuar en grans escenaris.

Suposo que ja veien que jo tenia un sentit especial pel teatre.

Des de ben menut et recordo als escenaris, representant Els Pastorets de Figueres també amb l'Aula de Teatre amb la Laia Alsina, a l'Institut amb la Xixon Heras, mes tard amb companyies de la ciutat compartint elenc amb en Marià Llop més tard amb La llarga amb *Bruels* del dramaturg Oriol Morales i compartint elenc amb la Rebeca Alabert (ambdós també Figuerencs). Quins records i anècdotes destacades i perquè d'aquella època?

Els meus primers contactes amb el teatre, van ser al Casino Menestral amb la Ita Custey i amb la Natàlia Sales. Amb elles vaig ser molt feliç jugant. Vaig aprendre que el teatre parteix de la base del joc. Els estic molt agraït, perquè vaig passar-m'ho pipa i creaven un entorn molt bonic i molt sa, des del respecte més profund cap a aquest ofici i em van donar moltes eines de desinhibició i de poder ser jo mateix jugant a ser altres coses.

Amb els Pastorets, vaig aprendre moltíssim dels "més grans": Antoni Tudela, Helena Cusí, Alfons Gumbau, Salvador Torres, Josep Maria Cortada, Gerard Carrión... Era la meua primera experiència en una producció teatral, i, mare de Déu, quina producció! Actuar, parlar en vers, cantar, saber estar en un escenari i a les cametes. És un aprenentatge molt ric, en el què s'evidencia la col·lectivitat que té el teatre.

Amb l'Aula de Teatre, i amb la Laia Alsina, vaig créixer moltíssim com a actor i com a persona. Ella, per mi, és un gran referent de pedagogia i d'actriu. Gràcies a ella soc qui soc, ja que va animar-me a seguir el meu camí. Recordo molt, per exemple, que cada any, quan sortia la programació del Temporada Alta, ens feia seure en rotllana i ens la comentava.

La Laia va donar-me moltes eines d'improvisació, de jocs, d'anàlisi d'escenes, fèiem clown, treballàvem textos passant de Brossa a Pepe Rubianes, de Shakespeare a Dario Fo. I amb ella vaig aprendre a ser molt curiós pel panorama teatral que hi havia, més enllà de Figueres. Amb ella vaig conèixer les companyies teatrals del

moment, els actors i actrius, directors i directores, autors i dramaturgues... Fomentava l'esperit crític i em va ensenyar a investigar i conèixer el sector teatral.

A part, la Laia em va formar com a intèrpret i em va ensenyar que el teatre és un ofici, una professió i que és una droga que difícilment pots deixar.

Més tard, vaig cursar el Batxillerat Escènic. Allà, a part d'iniciar-me en el món musical i de la dansa, la Xixón em va donar moltes eines de teoria i literatura dramàtica. Ella em va obrir un camp literari que pràcticament desconeixia.

Amb en Marià, juntament amb altres amics i companys, vam crear el grup A Mossegades. Amb A Mossegades vaig aprendre el que era tenir una companyia de teatre: des de tenir reunions periòdiques, buscar textos i temes d'interès, assajar, tenir diferents rols dins d'una companyia (vestuari, escenografia, producció, promoció...). Tinc molts bons records d'aquella època, i vaig conèixer a grans persones que em van ensenyar moltíssimes coses: la Gina, l'Èric, en Muisès, l'Helena, l'Alba, l'Aida, la Rosa...

Amb *Bruels* vaig retrobar-me amb l'Oriol, la Rebecca i en Marià. Amb tots ells havia fet teatre a l'Aula de Teatre.

Amb l'Oriol també vam ser companys de promoció a l'Institut del Teatre (ell a direcció i dramaturgia i jo en interpretació) però no vam treballar mai junts durant aquells anys.

l *Bruels* va ser precisament la primera feina professional que vaig tenir un cop finalitzada la meva formació en interpretació a l'Institut del Teatre. Junts, vam tenir la sort d'actuar al Teatre Lliure, a la Sala Beckett, de fer bolos a Figueres i Girona...

Sobretot m'emporto haver conegut l'univers de l'Oriol, que m'enamora, m'atrapa i em motiva, i també de poder tornar a fer teatre i compartir escena amb la Rebecca després d'haver hagut de deixar l'Empordà per començar la meva carrera professional.

Quant vas decidir que el Teatre seria la teva professió? Que es el que et va fer decantar cap a aquest art?

No diria que fos una decisió que prengués en un dia. Era alguna cosa latent que se'm va despertar de petit, que continuava amb mi incansablement i cada cop prenia més força.

Sí que recordo que va ser durant els meus anys a l'Aula de Teatre on vaig ser conscient que el teatre era quelcom que es podia estudiar, que era una carrera, i que era una feina com qualsevol altre.

Per això també vaig decidir fer el Batxillerat Escènic. Era una manera d'activar els avisos i fer entendre a la meva família, que allò que feia de manera extraescolar, ja formava part de mi, que no me'n podia desempallegar, i que si tot anava bé, me n'anava a Barcelona a estudiar teatre.

Quina es la teva trajectòria a partir de marxar de la teva ciutat? Institut del Teatre? Altres cursos i estudis? Ens pots fer un esbós?

Quan vaig acabar el Batxillerat Escènic, aquí al Deulofeu, vaig fer les proves d'accés a l'Institut del Teatre, i vaig entrar-hi. Jo vaig cursar l'especialitat de teatre de text, i vaig completar els estudis en cinc anys, del 2012 al 2017.

Paral·lelament he fet dos cursos més d'interpretació.

Amb la directora d'escena Carlota Subirós, que vaig tenir de professora d'escenificació a l'Institut del Teatre, vaig fer un curs sobre el "mètode Viewpoints", un mètode actoral d'exercicis que et donen eines d'entrenament actoral, per a la creació i per treballar nous llenguatges escènics.

Amb l'actriu Blanca Portillo vaig fer un curs d'una setmana que es deia "el actor y la palabra". Era un curs on treballàvem la paraula com a motor de l'emoció.

Malauradament pels meus pares i per les meves àvies, des de que vaig venir a estudiar a l'Institut del Teatre m'he quedat a viure a Barcelona. Però ja ho entenen. Aquí estic construint tota una xarxa d'amistats, parella i feina que em són necessàries en el meu dia a dia. I la vida a Barcelona m'agrada.

Un cop finalitzats els estudis a l'Institut del Teatre, vaig formar part de l'obra *Bruels*, escrita i dirigida per Oriol Morales sota el paraigües de la companyia La Llarga.

L'any següent vaig estar al Teatre Nacional de Catalunya amb *l'Hèroe* de Santiago Rusiñol, obra que també vaig llegir i vam poder xerrar una estona per Zoom.

Després vaig estar amb la companyia Parking Shakespeare fent *Romeu i Julieta*, sota la direcció de l'empordanesa Helena Tornero. Finalment he pogut estar a la Sala Beckett fent *Al final, les visions*, de Llàtzer Garcia.

També he tingut la sort de participar en diferents projectes audiovisuals, en els que destaco la sèrie *Oh My Goig*, que s'emetia per YouTube i per Betevé (televisió de Barcelona), a part de fer personatges puntuals en varies sèries de televisió i plataformes digitals.

Quines obres de Teatre has llegit darrerament?

Darrerament m'he llegit dues obres de teatre: *The Flick*, de la dramaturga americana Anne Baker i *After the end* de l'escriptor i dramaturg britànic Dennis Kelly.

Tinc *Els Encantats*, de David Plana, a la tauleta de nit, esperant-me.

Quins son els teus nous projectes?

Ara mateix estic començant a engegar els meus propis projectes. He de dir que, de moment, he tingut la sort de poder participar en un projecte professional de teatre per any. Malauradament, això no és suficient per viure exclusivament del teatre, i he hagut de compaginar la meva feina d'actor amb altres feines.

Em trobo en un moment vital en què em ve molt de gust crear un equip de gent a qui admiro i amb qui hi tinc confiança, i engegar els nostres propis projectes.

Tinc moltes ganes de descobrir textos que em motivin i posar-los en escena, o fer alguna cosa de creació.

A banda d'alguns càstings i altres projectes de teatre molt engrescadors dels quals n'estic esperant notícies... Però això ja se sap, la vida de l'actor, és una vida de molts "no"...

Ara et veurem amb l'obra *Al final les visions* de Llàtzer Garcia que el proper mes de maig representareu a Figueres, Ens podries descriure el teu personatge?

Jo interpreto a l'Adri, un noi jove que va a viure amb la seva parella a una casa, una mica aïllada, a prop de Girona. Aquesta casa on van a viure està davant d'una altra casa on hi viu l'Àlex, el seu veí.

L'Adri és un noi reservat, assenyat, que té la necessitat de crear vincles. És una persona senzilla, amb un toc d'humor una mica peculiar, que toca de peus a terra i que en un moment donat descobreix noves motivacions i emocions que feia temps que tenia molt amagades.

Però en l'obra d'en Llàtzer hi entren en joc uns personatges que fan que els límits espai-temps es desdibuixin i tot allò del passat se't planti al davant com un mirall.

I finalment que ha representat per a tu formar part d'un elenc amb Joan Carreras, Laia Manzanares i Xavi Saez?

Per mi, formar part d'aquest projecte ha sigut una gran sort, un luxe i un gran regal. A part dels meus companys de repartiment, també em venia molt de gust treballar amb en Llàtzer Garcia, perquè és un dels grans referents de la dramaturgia catalana contemporània i ha estat molt enriquidor poder treballar amb ell.

Pel que fa a la resta de l'elenc, ha sigut un gran aprenentatge viure amb ells el procés d'assajos i les funcions. En Joan Carreras i en Xavi Saez són actors a qui admiro profundament des dels meus inicis en el món del teatre. He vist molts dels seus espectacles que m'han reafirmat perquè vull dedicar-me a això.

Amb la Laia Manzanares ha descobert una gran persona i companya. És molt generosa en escena, té una energia descomunal i molt carisma, que atrapa i que admiro moltíssim.

És molt curiós perquè considero que som intèrprets bastant diferents, però que ens hem complementat molt bé i hem sabut crear un bon equip.

Per mi, estar rodejat d'aquesta colla de persones increïbles, m'ha fet créixer com a actor i com a persona, i he tingut la gran sort de poder

compartir amb ells moments inoblidables, dins i fora d'escena. A més, com he dit, l'aprenentatge que en trec és brutal: son uns actors i una actriu tan potents i tan generosos, que només escoltant-los ja t'ho donen tot.

AL FINAL LES VISIONS DE LLÀTZER GARCÍA

Divendres 12 de maig a les 8 del vespre
Teatre Municipal *El Jardí*

La Sara i l'Adri, una parella jove, s'instal·len en una masia, no gaire lluny de Girona. De seguida coneixen el veí, l'Àlex, que viu sol en una casa a poques passes de la seva i amb qui comencen a establir una relació que es consolida la nit que ell els convida a sopar. Acabada la reunió, i ja de matinada, la Sara no pot dormir i, en mirar per la finestra, veu el seu veí, ajupit a terra, mig nu, mirant-se de manera obsessiva la casa on viuen i, en concret, la finestra del dormitori que ocupen... Les nits següents, l'Àlex continua fent la mateixa estranya aparició.

Interpretació: Joan Carreras, Laia Manzanares, Joan Marmaneu i Xavi Sáez

Autoria i direcció: Llàtzer Garcia

Producció: Sala Beckett i Grec 2022 Festival de Barcelona